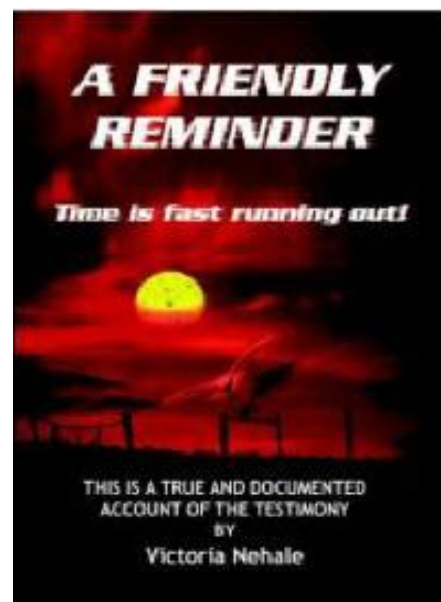

O Atenționare Prietenească:
Timpul Trece Foarte Repede.

O Atenționare Prietenească: Timpul Trece Foarte Repede!

Mărturia Victoriei Nehale despre vizitele lui Isus Cristos

M-am născut și am trăit în Namibia (vestul Africii) toată viața mea, și mi-am dăruit viața lui Isus Cristos în 6 Februarie, 2005. Domnul Isus mi-a dezvăluit multe lucruri din regatul spiritual, inclusiv prin câteva călătorii în iad. Domnul mi-a spus să împărtășesc experiența mea și lumii. De asemenea, El m-a avertizat să nu adaug nimic sau să neglijez vreunul dintre lucrurile pe care El mi le-a arătat și spus. Până când am terminat scrierea acestei cărți, pe la sfârșitul anului 2006, am fost vizitată de 33 de ori de Domnul Isus Cristos. De fiecare dată când eram vizitată, Domnul obișnuia să îmi spună înainte să plece că: **Timpul Trece Foarte Repede!**

Prima Călătorie În Iad

La sfârșitul săptămânii de 23 iulie 2005, am luat un taxi pentru o călătorie de 30 de minute din orașul Ondangwa, unde lucrez și locuiesc, spre satul meu natal, ca să îmi petrec sfârșitul săptămânii cu părinții mei. În drum spre casă, am avut o presimțire că ceva remarcabil o să se întâmple în seara aceea. Am ajuns acasă în jurul orei 18 și oamenii se pregăteau pentru cină. Eu eram în bucătărie cu restul familiei mele, întinsă jos pe o bucată de pătură veche, în timp ce nepoatele și nepoții mei cei mici cântau cântările lor de Duminică. Pe neașteptate, am simțit o binecuvântare grea peste mine, corpul mi-a fost sleit de putere, și am simțit că sînt sub puterea lui Dumnezeu. Am văzut un bărbat îmbrăcat într-o robă albă lungă, încins pe la mijloc cu un cordon de aceeași culoare, îndreptîndu-se spre locul unde eram întinsă. Acolo era o lumină strălucitoare în jurul Lui, era ca și cum aceasta radia din interiorul bărbatului. În picioare purta sandale de culoare marou; trăsăturile Lui se asemănau cu ale oamenilor din Orientul Mijlociu, și El avea o piele bronzată frumoasă. Fața Lui era foarte iertătoare și plină de glorie, dar nu am putut să privesc în ochii Lui. Când a vorbit, vocea Lui era calmă și delicată, dar și prietenoasă și dragăstoasă; valuri de dragoste emanau din ființa Lui. El și-a întins mîna către mine și m-a ridicat sus din locul în care eram întinsă. Deodată m-am trezit că sînt într-un corp transformat

frumos. Arătam la fel ca atunci când aveam 18 ani. Eram îmbrăcată cu o robă albă încinsă cu cordon. Cu toate că roba mea era albă, materialul nu se asemena cu cel din roba bărbatului. Roba Lui era dintr-o mătase strălucitoare pe care nu știu cum să o descriu. El a spus, într-o voce delicată și iubitoare: **“-Victoria, Eu vreau ca tu să vii cu mine! O să-ți arăt lucruri îngrozitoare și o să te duc într-un loc unde nu ai fost niciodată !”** M-a apucat de mîna dreaptă și am plecat. Am simțit ca și cum pășeam pe aer și tot timpul coboram în jos. După un timp de mers pe drum, am obosit foarte tare și i-am spus bărbatului că nu pot să mai continui călătoria, și l-am rugat să-mi permită să mă întorc înapoi. Atunci El m-a privit cu gingășie și a spus: **“-Tu nu ești obosită, tu ești bine. Dacă obosești, o să te car eu, dar în prezent ești bine. Pacea să fie cu tine. Să mergem!”** Locul în care am ajuns era foarte uscat, și arăta mai rău decît orice deșert știut de om, fără nici o urmă de viață de vreun fel. Acolo nu era nici măcar un copac sau un fir de iarbă, ori ceva care are viață. Era cu adevărat un loc foarte deprimant. La un moment dat am ajuns în fața unei porți și bărbatul s-a întors către mine și a spus: **“-Victoria, o să intrăm pe această poartă și lucrurile pe care o să le vezi te vor speria și tulbura, dar tu poți fi sigură că oriunde te voi duce, vei fi bine protejată. Tu deschide-ți doar ochii și observă toate lucrurile pe care am să ți le arăt.”** Am fost înspăimîntată și am început să plîng. Am protestat și am insistat cerîndu-i bărbatului să mă ducă înapoi. I-am spus că nu vreau să mă duc în locul acela, și că eu pot privi prin poartă ce se întîmplă înăuntru dincolo de ea. El s-a uitat la mine și a spus: **“-Pacea să fie cu tine! Eu sînt cu tine! Noi trebuie să intrăm înăuntru, pentru că timpul trece repede.”** Atunci am intrat amîndoi pe poartă. Nu pot să vă descriu groaza din locul acela. Sînt convinsă că nu există un alt loc neplăcut ca acela în întregul univers. Locul era extrem de mare și aveam sentimentul că se extindea tot timpul. Era un loc extrem de întunecos și căldura de acolo nu s-ar fi putut măsura atît era de mare. Era mai fierbinte decît cel mai fierbinte foc. Nu am putut vedea nici o flacără de foc sau sursa căldurii, dar era Foarte Cald. Locul acela era plin de muște de toate mărimile, verzi, negre și gri. Toate felurile de muște imaginabile erau acolo. În afară de asta, acolo mai erau viermi negri, scurți și groși peste tot, urcîndu-se peste tot. Viermii au început să se urce pe noi și muștele erau în jurul nostru. Locul acela era plin de cel mai dezgustător miros. Nu există cuvinte care ar putea descrie intensitatea mirosului din acel loc. Mirosul era asemănător cu cel de carne stricată, dar era de 100 de ori mai rău decît cea mai stricată carne pe care am văzut-o și mirosit-o vreodată în viața mea. În locul acela se auzea peste tot o gălăgie de jale și de scrișnire a dinților și rîsete de demoni. Cel mai cumplit lucru din acel loc era faptul că el era plin cu oameni. Acolo erau atît de mulți oameni încît nu îi puteai număra. Oamenii erau în formă de schelete. Pot să spun sigur că aceste schelete erau oameni pentru că am recunoscut acolo cîteva din rudele mele foarte apropiate și oameni din satul meu. Oasele lor erau de culoare închisă cenușie și extraordinar de uscate. Ei aveau dinți lungi și ascuțiți ca animalele sălbatice. Gurile lor erau mari și largi, limbile lor erau lungi și roșii strălucitoare. Mîinile și picioarele lor aveau degete lungi și subțiri, cu unghii lungi și ascuțite. Cîteva dintre ei aveau coadă și carne. Acolo erau demoni amestecați cu oameni, demonii în aparență arătau ca aligatorii și umblau în patru labe. Ei erau confortabili în mediul acela și permanent îi necăjeau și torturau pe oameni. Sunetul pe care demonii îl făceau era mai mult ca o sărbătoare, și ei păreau că sînt fericiți și fără griji. De asemenea ei săreau și dansau tot timpul. Oamenii, pe de altă parte, arătau jalnic și triști. Ei erau într-o stare de neajutorare și deznădejde. Gălăgia făcută de oameni era din cauza suferinței lor de acolo. Ei plîngeau, țipau și scrișneau din dinți de durere. Erau într-o situație disperată de agonie și durere de neînchipuit. Oamenii din acest loc erau fără număr, dar am putut să văd clar că marea lor majoritate erau femei. Ei erau împărțiți în multe grupuri diferite. Chiar dacă erau în grupuri, nu am putut să apreciez numărul lor din niciun grup, pentru că grupurile erau extrem de mari. Bărbatul m-a dus la unul dintre grupuri, în partea estică a locului. El m-a privit și a spus: **“-Victoria, acesta este un grup de oameni care au refuzat să-i ierte pe alții. Eu le-am spus de multe ori, în diferite feluri, să-i ierte pe ceilalți, dar ei m-au refuzat. Eu le-am iertat lor toate păcatele,**

dar ei au refuzat să-i ierte pe alții. Timpul lor s-a scurs și au ajuns acum aici. Ei vor rămâne aici pentru totdeauna. Și ei se hrănesc acum cu rodul muncii lor pentru totdeauna. În orice caz, este dureros pentru Mine să-i văd în locul acesta groaznic și în situația asta, pentru că-i iubesc.” Apoi am fost dusă la următorul grup, și bărbatul care era cu mine mi-a spus că oamenii din grupul acesta erau oameni cu datorii. În grupul acesta erau trei categorii diferite. În prima categorie erau oameni care erau datori altora, ei puteau să-și plătească înapoi datoria, dar au tot lăsat și amînat. Ei pretindeau că o să plătească mâine, săptămîna viitoare, anul viitor, pînă cînd timpul lor s-a scurs și acuma au ajuns aici. Aici o să rămînă pentru totdeauna, și ei se hrănesc aici cu rodul muncii lor. În cea de-a doua categorie se aflau oamenii care au avut datorii pe care și le-au permis să le plătească înapoi și au fost dispuși să plătească, dar din cauză că le era teamă de consecințe, probabil, dacă spuneau adevărul ar fi fost respinși sau trimiși în pușcărie, ori lumea întregă ar fi aflat și ei ar fi fost umiliți pentru faptele comise. Bărbatul a spus: “-Nici unul dintre ei nu a venit la Mine să Mă întrebe de rezolvarea problemelor lor. Dacă ar fi făcut asta, Eu le-aș fi arătat cea mai simplă cale de ieșire. Ei și-au folosit înțelepciunea lor și raționamentul lor care în final nu i-a ajutat în nici un fel. Timpul lor s-a scurs și au ajuns singuri în locul acesta de unde nu vor mai pleca niciodată. Ei se hrănesc acum cu rodul muncii lor.” Apoi a continuat: “-În cea de-a treia categorie se află cei care au avut datorii și nu au avut mijloacele necesare să le plătească înapoi, dar din nou, nici unul dintre ei nu Mi-a spus că are datorii și că nu este capabil să le plătească înapoi. Dacă ar fi făcut asta, Eu le-aș fi plătit datoriile. De asemenea și aceștia au încercat să-și folosească raționamentul și înțelepciunea lor proprie, care nu i-a ajutat sub nici o formă. Acum ei au ajuns singuri în acest loc unde vor rămîne veșnic. Ei se hrănesc acum cu rodul muncii lor. Mă doare inima pentru toți acești oameni pentru că îi iubesc mult.” În primul grup, am văzut două femei dintre rudele mele foarte apropiate, la fel și o fată de doisprezece ani, de asemenea rudă cu mine. Am știut că era de doisprezece ani pentru că asta a fost vîrsta ei cînd a murit. În grupul următor am mai văzut cîteva dintre rudele mele, la fel și un pastor pe care îl știam foarte bine. Jakes, prietenul meu care s-a sinucis pentru că mi-am dăruit viața lui Cristos, era și el în grupul acesta. Am mai văzut apoi și cîțiva dintre vecinii mei în cele două grupuri. Am recunoscut oamenii pe care i-am știut înainte ca aceștia să moară, la fel și ei m-au recunoscut pe mine. Rudele mele s-au înfuriat foarte tare cînd m-au văzut acolo și au început să țipe și să strige folosind cuvinte obscene, murdare la adresa mea. În timp ce mă blestemau, foloseau cel mai grosolan limbaj. Unul dintre ei mi-a spus că nu sînt vrednică să-l urmez pe Bărbatul care era cu mine. Ei spuneau despre lucrurile pe care le-am făcut înainte să-mi dăruiesc viața lui Cristos. Ei nu spuneau nici o minciună, lucrurile de care mă acuzau erau adevărate. Jakes spunea că eu îi aparțin lui și că eu trebuie să merg acolo unde este și el, pentru că am comis același păcat ca și el. La început, pastorul părea fericit să mă vadă și mi-a spus că am făcut bine că am venit, dar atitudinea lui s-a schimbat imediat cînd a văzut cine mă însoțea și s-a alăturat apoi și el celorlalți în blesteme și în folosirea cuvintelor murdare la adresa mea. Bărbatul care era cu mine mi-a spus să-i ignor pentru că ei nu știu ce fac. Eu eram deja amețită și din cale afară de tristă. Corpul meu tremura și nu mai puteam sta într-un loc și de aceea plîngeam necontrolat. Bărbatul s-a întors către mine, m-a îmbrățișat și mi-a spus: “-Pace ție Victoria!” Puterile mi-au revenit după aceea și m-am simțit în siguranță în îmbrățișarea Lui. După aceasta EL mi-a spus că trebuie să părăsim locul acela și să ne întoarcem înapoi. Apoi s-a uitat la mine și a spus: “-Victoria, Eu ți-am arătat aceste lucruri! Acum tu trebuie să alegi în care dintre grupuri vrei să fii. Alegerea este în mîinile tale. Tu trebuie să le spui oamenilor toate lucrurile pe care le-ai văzut și experimentat aici, dar fără să adaogi sau să neglijezi ceva.” Îmi amintesc că am părăsit locul acela de groază împreună, dar nu îmi aduc aminte unde m-am despărțit de El pentru că după aceea am devenit iar conștientă. Am deschis ochii și eram acum din nou în corpul meu natural, zăcînd pe un pat din spitalul Oshakati. Aveam o perfuzie în mîna stîngă și am văzut-o pe mama mea și alți vecini din satul nostru într-un colț al camerei, de unde mă priveau

toți cu uimire. Am putut vedea pe fața mamei mele că plînsese. Am întrebat-o pe una din asistentele medicale dacă știa ce s-a întâmplat cu mine, dar ea mi-a spus în glumă: “-Tu ai fost trimisă înapoi. Probabil că ai făcut ceva rău și ai nevoie să te căiești.” Asistenta încerca să-mi vorbească despre starea mea, dar mi-am dat seama că ea se temea să se apropie de mine. Am cerut atunci să-l cheme pe doctorul care mă supraveghea. Când el a ajuns la mine, mi-a spus că el nu știe care este problema cu mine. Inițial el a crezut că am contractat malaria, dar rezultatele erau negative. El continua să-mi spună că temperatura, pulsul și tensiunea mea arterială erau totuși periculos de scăzute și că el nu poate să găsească cauza sau să-mi dea vreo explicație. Apoi mi-a spus că nu poate face nimic pentru mine și nu mă poate interna pentru că nu eram bolnavă. Perfuziile care mi-au fost administrate nu și-au făcut efectul la început, dar când am deschis ochii, au început treptat să-și facă efectul. Doctorul a recomandat ca asistenta să-mi administreze încă o perfuzie după ce prima se va termina, ca să prind suficientă putere să merg acasă. Am fost foarte marcată și înspăimîntată de lucrurile pe care le-am văzut în locul acela și de aceea nu mă mai puteam opri din plîns. Mirosul din locul acela înfiorător continuă să rămînă real ca și atunci când am fost acolo. Scenele din locul acela apăreau înaintea ochilor mei tot timpul. De aceea am fost incapabilă să dorm și tot corpul meu era în dureri mari. Mă simțeam ca și cum toate mădulele mi-au fost luate deoparte și puse din nou laolaltă. Mă simțeam îngrozitor! Am avut diaree și durere de cap o săptămînă întreagă după aceea. Pînă la urmă, m-am hotărît să nu vorbesc cu nimeni despre experiența mea pentru că, oricum, cine m-ar fi crezut? Ce-ar fi crezut oamenii...? Continuam mereu să-mi spun că niciodată nu voi spune această experiență la cineva. Dar trei zile mai tîrziu, una din profesoarele mele m-a sunat să mă întrebe despre sănătatea mea, pentru că i-am trimis un mesaj scris rugîndu-o să se roage pentru mine. Fără să îmi dau seama i-am povestit experiența mea. Când am realizat ce-am făcut, ea știa deja toată povestea. Am vrut atunci să mă lovesc și am plîns pentru că am fost convinsă că am făcut cea mai mare greșală din viața mea. Acum toată povestea mea a fost spusă și nu mai aveam nici o posibilitate să o mai ascund. Acum știu că dacă Dumnezeu vrea ceva să fie spus, va fi spus! El este Dumnezeu, la urma urmei. În 19 August, m-am trezit. Eram bolnavă și tremuram toată, și în timpul acesta simțeam valuri de energie care treceau prin tot corpul meu. În seara aceea am văzut o lumină strălucitoare venind în cameră și în mijlocul ei era același Bărbat. De data aceasta, El a stat jos pe un scaun lîngă patul meu. Idee n-am de unde a apărut acest scaun, dar el a apărut acolo de îndată ce El a fost pregătit să se așeze pe el. Scaunul acela era un scaun minunat, făcut din aur curat. Forma lui era asemenea unui scaun tradițional cu suport la spate. Pe fiecare picior era cîte o stea de argint încorporată în aur. O altă stea asemănătoare mai era și în mijlocul suportului de la spate al scaunului și fiecare picior avea cîte o roată. După ce m-a salutat, El mi-a spus că știa că am multe întrebări despre identitatea Lui și a venit să-mi dezvăluie cine este El și să îmi explice anumite lucruri pe care le-am experimentat. Apoi El a spus: “-**Eu sînt Isus Cristos, Salvatorul tău. Dacă ai vreo îndoială, privește-Mi mîiniile. Locul în care am fost este iadul.**” Când i-am privit mîinile, am văzut urmele cuielor care L-au străpuns. Prieteni dragi, vreau să vă spun și vreau să înțelegeți că iadul nu este rodul imaginației, iadul este un loc cît se poate de REAL și cît se poate de neplăcut. Iadul nu a fost făcut pentru oameni, ci pentru Satana și demonii lui. Locul nostru legal este în Rai cu Domnul Isus, dar noi trebuie să-L alegem pe El, înainte să fie prea tîrziu. Astăzi, când auzi vocea Lui, nu îți împietri inima ta. Acceptă-l astăzi pe Isus ca Salvatorul tău personal și trăiește pentru El. Iadul este un loc înspăimîntător, este un loc de groază și tristețe, este un loc veșnic de tortură și de scrișnire a dinților. Satana vrea să ducă la el pe cît mai mulți oameni posibil. De aceea tu nu colaborează cu el, colaborează în schimb cu Isus și tu vei trăi veșnic și nu vei muri. Nu puteam să înțeleg de ce Domnul mi-a spus să aleg unul din cele două grupuri pe care mi le-a arătat în iad, când eu deja eram Creștină. L-am acceptat pe Isus în viața mea și încă El îmi mai spunea să iau o decizie, dacă vreau să mă duc în iad sau nu? Nu puteam să înțeleg lucrul acesta. Am început apoi să mă

rog și i-am cerut lui Dumnezeu să îmi dezvăluie ce vrea să-mi spună cu asta și ce ar trebui să fac. Și Domnul Isus mi-a dezvăluit că încă mai am în inimă neiertarea față de una din surorile mele, la fel și față de verișoara mea. I-am cerut atunci Domnului să mă ierte pentru spiritul de neiertare, pe lângă acestea i-am cerut surorii mele să mă ierte pentru că am păstrat supărare și amărăciune în inimă față de ea. Domnul mi-a spus să-mi cer iertare și de la verișoara mea. În plus, El mi-a mai amintit că eu am obținut serviciul meu de profesoară, folosindu-mă de o diplomă necinstită și de aceea El consideră asta un păcat și un furt. M-am hotărât să fac ce este corect și drept și i-am cerut Domnului să mă ajute cu această problemă și să-mi arate o cale ușoară de ieșire din această situație, pentru că fapta mea era considerată de lege o crimă serioasă care m-ar putea pune în spatele gratiilor. El m-a sfătuit să merg la Ministerul Educației și să mărturisesc ce am făcut. Am fost pregătită să merg și la pușcărie dacă era cazul și dacă nu puteam scăpa altfel. Am avut parte de favoarea pe care Domnul mi-a făcut-o în acest sens și m-am bucurat foarte mult. Funcționarii de la Ministerul Educației mi-au spus să decid ce vreau să fac, ori plătesc înapoi salariul primit de la guvern ori nu. Ei mi-au promis că nu vor depune plângere împotriva mea pentru că erau șocați de mărturia pe care le-am făcut-o. Dumnezeuul nostru este un Dumnezeu credincios care își respectă cuvântul. Dacă ești într-o situație asemănătoare cu a mea, vreau să te încurajez să faci ceea ce este drept înaintea Domnului, indiferent care sînt urmările. S-ar putea ca tu să fii băgat la pușcăria aici pe pămînt, dar asta este doar temporar. Nici o durere însă sau rușine nu se vor compara cu separarea veșnică de Dumnezeu ! Iadul nu este un loc frumos, este mai bine să-i permiți lui Dumnezeu să te judece acum decît mai tîrziu. Noi nu trebuie să ne temem de judecata lui Dumnezeu atîta timp cît sînten sub har. Trebuie să-i permitem lui Dumnezeu să ne arate orice este rău în viețile noastre, cît timp mai avem vreme să ne îndreptăm aici pe pămînt, pentru că dincolo de groapă nu mai există iertare.

A Doua Călătorie În Iad

În 18 Octombrie, 2005 m-am trezit la ora 5:30 dimineața, dar nu am putut să merg la lucru. Mă simțeam foarte slăbită și amețită, nu mă puteam mișca sau răsuci în pat, și am simțit atunci prezența Domnului în cameră. Tremuram și simțeam un curent prin tot corpul. Domnul a venit să mă ducă chiar înainte de ora 8, pentru că ultima dată cînd m-am uitat la ceas, era 7:48, și El a sosit foarte curînd după aceea. El m-a salutat și a spus că trebuie să mergem încă odată în acel loc, pentru că timpul trece foarte repede. M-am ridicat în picioare și am început amîndoi să mergem. Felul în care am umblat în ziua aceasta era foarte diferit de toate celelalte. Chiar dacă picioarele noastre păreau că se mișcă, noi, mai mult pluteam decît mergeam. În timp ce ne aflam pe drum, Domnul Isus mi-a spus că toate păcatele sînt rele și că nu există păcat mic sau păcat mare. Toate păcatele duc la moarte, nu contează cît de mari sau cît de mici sînt. Domnul mi-a spus că o să vizităm din nou iadul și m-a întrebat dacă îmi este frică. Am răspuns că îmi este frică și atunci El a spus: **“-Spiritul de frică nu este de la Tatăl Meu sau de la Mine, acesta vine de la diavol. Frica te face să faci lucruri care te duc în cele din urmă în iad.”** Fără credință este imposibil să fii plăcut lui Dumnezeu și frica este contrară credinței. Este evident că lui Dumnezeu nu-i place frica, pentru că ea distruge credința omului. Pe toată perioada drumului, am umblat amîndoi unul lângă altul, iar îndată ce am ajuns la poarta iadului, Domnul Isus mi-a luat mîna mea în mîna Lui și m-a ținut fiecare secundă cît am stat în iad. Am fost foarte fericită că Domnul Isus mă ținea de mîna pentru că strîngerea fermă a mîinii Lui mi-a îndepărtat frica pe care o aveam. Locul pe care l-am vizitat era exact același. Nimic nu s-a schimbat de la prima

noastră vizită. Acolo erau muștele, viermii, căldura extremă, mirosul urât, scheletele, gălăgia aceea enormă. Toate lucrurile erau exact așa cum au fost și prima dată când am fost acolo. Noi am intrat pe aceeași poartă urâtă, din nou, și Domnul m-a dus la un grup de oameni. Acolo erau mulți oameni pe care i-am cunoscut pe când trăiau încă pe Pământ. Săracii de ei, erau într-o stare groaznică, arătau înspăimântător și erau în chinuri foarte mari, dar partea cea mai rea din toate era, privirea fără speranță de pe fețele lor. Domnul mi-a arătat la un moment dat o femeie de vârstă mijlocie, pe care eu am cunoscut-o înainte ca ea să moară. Ea a murit într-un accident de mașină la începutul anului 2005. Am fost uimită s-o văd pe femeia aceea în iad, pentru că toți știam că ea era o femeie cu frică de Dumnezeu și că-l iubea pe Dumnezeu. Domnul Isus mi-a spus că femeia L-a iubit, și El de asemenea, a iubit-o. Ea i-a slujit Lui când a fost pe pământ și a îndrumat mulți oameni către Dumnezeu și a cunoscut Cuvântul foarte bine. Ea era bună cu cei săraci și nevoiași și îi ajuta în multe feluri. A fost o slujitoare bună Domnului în multe feluri. Cuvintele Domnului m-au șocat și mai mult atunci și de aceea L-am întrebat de ce a îngăduit cuiva care i-a slujit cum trebuie, să sfârșească în iad? Atunci El s-a uitat la mine și a spus că această femeie a crezut minciuna Satanei. Cu toate că ea știa bine Scriptura, ea totuși a crezut minciuna diavolului care spune că sînt păcate mici și păcate mari. Ea a crezut că un păcat mic, nu o va duce în iad, pentru că la urma urmei ea era Creștină. Apoi Domnul a continuat: **“-Eu Am vizitat-o de mai multe ori și i-am spus să pună capăt lucrurilor pe care le face, dar de multe ori ea a fost convinsă că nu era nimic grav și avertizările mele le pune pe seama sentimentelor proprii de vinovăție. A fost o perioadă de timp când s-a oprit, dar apoi s-a convins singură din nou că avertismentul nu este de la Mine, și că este doar vocea ei, pentru că păcatul acela era prea minor ca să-L mîhnească pe Duhul Sfînt.”** L-am întrebat din nou pe Domnul și i-am cerut să-mi spună ce fel de păcat a comis femeia aceasta. Și Domnul mi-a răspuns: **“-Această femeie avea o prietenă care era asistentă la Spitalul Oshakati. Când femeia aceasta era bolnavă, ea nu mergea la spital să plătească pentru cardul spitalului, așa cum se obișnuiește, ci ea doar punea mîna pe telefon și-i spunea prietenei sale să fure medicamente pentru ea din Farmacia Spitalului. Prietena ei întotdeauna asculta și-i spunea să fure medicamentele la o anumită oră din zi. În primul rînd, ea s-a hotărît să accepte minciuna Satanei despre păcatele ei mici și mari, și a refuzat adevărul Meu. Ea a făcut pe altcineva să păcătuiască și să fure în folosul ei, dar cel mai rău lucru pe care l-a făcut a fost că ea l-a mîhnit Duhul Sfînt. Din pricina asta este ea în iad. Nu are nici o importanță dacă aduci milioane de suflete la Domnul; este posibil să fii trimis în iad pentru că ai necăjit pe Duhul Sfînt. Tu nu trebuie să te îngrijești doar de salvarea altora, tu trebuie să fii atentă să nu uiți de sufletul tău propriu. Fii tot timpul atentă și ai grijă cu Duhul Sfînt! “** După ce Domnul Isus mi-a spus aceste lucruri, El a spus că trebuie să ne întoarcem înapoi. Mulți Creștini au dubii când aud această poveste. Întotdeauna unii din ei mă întrebă: **“-Cum este atunci cu justificarea, mila și iertarea? Este posibil să-ți pierzi salvarea după ce ai primit-o? Nu este asta prea sever, prea aspru din partea lui Dumnezeu? Poate Dumnezeu să fie atît de nemilos?”** Așa cum am mai spus și în cartea mea, eu nu prezint aici nici o teologie. Eu vă spun doar ceea ce Domnul Isus mi-a arătat, m-a învățat și am experimentat. Vă rog adresați-vă Bibliei pentru răspuns. Citiți următoarele versete și trageți singuri concluzia. **Corinteni 9:27: “Ci îmi chinuiesc trupul meu și îl supun robiei ca nu cumva, propovăduind altora, eu însumi să mă fac netrebnic.” Romani 6:1-2: “Ce vom zice deci? Rămîne-vom oare în păcat ca să se înmulțească harul? 2: Nicidecum! Noi care am murit față de păcat, cum vom mai trăi în păcat?” Romani 6:12: “Deci să nu împărățescă păcatul în trupul vostru cel muritor ca să vă supuneți poftelor lui.” Evrei 10:26-27: “Căci dacă păcătuim din voia noastră, după ce am luat cunoștință despre adevăr, nu mai rămîne pentru păcate nici o jertfă.” 10:27: “Ci o înfricoșată așteptare a judecării și iușimea focului care va mistui pe cei potrivnici.”** Poate și tu vei zice: **“Pot să merg în iad după ce am slujit Domnului și îndrumat pe mulți la Domnul?”** Judecă tu singur !

Nesupunerea

Într-o zi de Luni, 6 Martie 2006, am fost trezită de ceasul deșteptător la ora 5:30. Am început rugăciunea și am realizat că o binecuvântare grea este peste mine. Corpul meu era lipsit de putere și tremuram toată, simțind valuri de curenți peste tot în mine. După-amiază, cum stăteam întinsă în pat, am văzut o lumină strălucitoare care a umplut toată camera. Am văzut mărgelile rotunde, mici și albe, de mărimea unui cap de ac de gămălie. Mărgelile cădeau ca picăturile de ploaie și se scufundau în pielea mea la atingere. În plus, am văzut un nor alb de ceață coborînd de sus, acesta a umplut camera și a intrat în pielea mea când m-a atins. După aceea, l-am văzut pe Domnul Isus venind către mine, în mijlocul unui nor de ceață. El s-a așezat jos, pe scaunul lui, alături de patul meu. Nu am idee de unde a venit scaunul, în mod obișnuit acesta apărea de îndată ce Domnul era gata să se așeze pe el. Era un scaun frumos făcut din aur curat. Forma lui se asemăna cu un scaun tradițional cu suport la spate. Pe fiecare picior avea câte o stea de argint, o stea asemănătoare, dar era mai mare în mijlocul suportului de la spate. Fiecare picior avea roți rotunde. Isus m-a salutat, și-a întins mîna spre mine și mi-a spus să mă ridic pentru că timpul trece repede. El m-a tras sus de mîna și am șezut pe pat. Apoi mi-a spus: “-Victoria, să ne rugăm!” Domnul Isus se ruga într-o limbă pe care eu nu o înțelegeam, dar am înțeles numai cuvîntul Amin. Pe urmă a continuat să mă întrebe dacă am văzut ceva și i-am spus că am văzut grupuri de oameni care mergeau la muncă și alții care au ajuns la muncă. În plus am mai văzut aceleași mărgelile, mici și albe, căzînd pe aceia pe care au ajuns întîi la locul lor de muncă. După primul grup, un alt grup a ajuns mai tîrziu. Între timp ploaia de mărgelile mici a încetat să mai cadă. De asemenea, am mai văzut diferite grupuri de oameni ajungînd la diferite biserici Duminica dimineața. Ploaia de mărgelile albe începea să cadă de îndată ce primii veniți intrau în curtea bisericii. Acestea continuau să cadă pentru cîtva timp și după aceea se opreau. Cei veniți mai tîrziu, nu mai găseau nimic. Isus m-a întrebat dacă înțeleg care este semnificația acestor viziuni și i-am spus că nu înțeleg. Atunci El mi-a explicat: “-Aceste viziuni înseamnă că fiecare loc în care trebuia să fii la ora fixă, și tu știai ora la care trebuia să fii, acolo sînt totdeauna îngeri care împărtășesc binecuvîntare pentru timpul acela specific. Dacă ajungi l-a timp, tu îți vei primi binecuvîntarea, dar dacă ajungi tîrziu, tu îți vei pierde binecuvîntarea pentru ziua respectivă pentru că îngerii împărtășesc binecuvîntare numai pentru perioada aceea. Victoria, vreau să te avertizez pentru că tu întîrzi la servicii și mai ales tu mergi tîrziu la slujbele religioase. Tu trebuie să știi că n-ai avut niciun motiv întemeiat să întîrzi. Tu ai pierdut pentru totdeauna binecuvîntarea acelor zile. Niciodată acestea nu se vor mai întoarce la tine. Victoria tu trebuie să te oprești și să nu mai faci altădată așa ceva, înafară de cazul cînd ai un motiv să întîrzi.” Cînd Domnul mi-a spus aceste cuvinte, am dorit cu adevărat să dispar sau să găsesc o scuză acceptabilă pentru indisciplina mea. I-am spus că uneori dorm mai mult, dar El m-a privit drept în ochi și mi-a spus că mint și că am o tendință rea de a mă întoarce înapoi în pat, după ce m-am trezit, și că îmi place să dorm cîteva minute mai mult. După ce Isus m-a avertizat, aceste lucruri El a spus: “-Ridicăte sus! Să mergem! Timpul trece repede și avem multe lucruri de făcut.” De data asta Domnul m-a dus într-un loc în care nu am mai fost niciodată înainte. A fost prima dată cînd am mers pe drumul acela. Am ajuns apoi într-o grădină plină cu flori foarte frumoase și pomi verzi frumoși. Nimic de pe Pămînt nu se poate compara cu frumusețea de acolo. Acolo erau flori foarte frumoase de toate felurile și de multe culori strălucitoare. Noi ne-am așezat jos pe o bancă frumoasă din grădină, care era făcută din aur curat și stelute mici de argint strălucitor. Cînd ne-am așezat jos, El a arătat cu degetul în fața noastră spre un loc și a spus: “-Victoria, privește, vezi orașul acela?” Cînd m-am uitat mai bine, am văzut un oraș strălucitor și foarte mare. Era de o frumusețe de nedescris! Orașul avea o poartă strălucitoare de aur și la

această poartă era un bărbat care stătea și care avea o vîrstă înaintată. Bărbatul acela avea barbă lungă albă și părul alb. L-am mai văzut pe acest bărbat și mai devreme, atunci cînd l-am întrebat pe Isus cine era bărbatul acesta, și El mi-a spus că era Avram, tatăl credinței. Am văzut multe străzi în orașul acela, care de asemenea, erau pavate cu aur. Acolo erau construcții înalte și ele străluceau ca aurul. Strălucirea și sclipirea din oraș sînt de nedescris! Isus s-a întors către mine și m-a întrebat: “-**Ce părere ai despre orașul acela?**” Am răspuns că este foarte frumos și că vreau să merg acolo. Atunci Isus a spus: “-**O să te duc acolo dacă continui să fii ascultătoare, pentru că acolo o să fie și casa ta. Rămîi supusă, pentru că dacă nu vei fi ascultătoare, Victoria, ciori vor zbura în casa ta. Casa ta va fi domiciliul bufnițelor și terenul de joacă al scheletelor. Oricum, nu te teme, pentru că Eu sînt cu tine, doar ascultă! Pentru cel care nu ascultă, casa lui va avea ciori care vor zbura. Va fi reședința bufnițelor și terenul de joacă al scheletelor.**” Isus Cristos este real și ne iubește pe toți cu o dragoste care nu se poate descrie în cuvinte. Cea mai mare dorință a Lui este ca noi să alegem viața și să petrecem veșnicia cu El. Inima Lui este îndurerată pentru toți oamenii care mor și merg în iad pentru că au ales și respins mîntuirea pe care Isus le-a oferit-o și ei au vrut în schimb moartea. Fie că tu ești sau nu, Creștin născut din nou, te rog adu-ți întotdeauna aminte de un singur lucru:

Timpul Trece Foarte Repede!

*Tradus de Nicolae Ibășfălean
nicu_ibasfalean@yahoo.ca*